

V PAVUČINÁCH

I.

To nejsou srdce, to slyšíš kopáče v celách živených
iluzí, že tam venku kutat už nebudou, ale to se
šeredně mylí.

Na druhé straně zdi, v lepším světě, časně zrána po
liduprázdném náměstí se jejich zubožená těla
rozeběhnou a zvednutý vítr obrátí jen list v téže
knize.

To nejsou srdce, to slyšíš kopáče v celách, živených
snem o svobodě, který v bdělost přejde, až
vyhladoví i tato duchaplná vize.

II.

Krůpějí rosy na stvolu trávy mlátím o své oči,
dokud nevykřešu jiskru, která spálí všechno, co se
mi nevejde do poezie a pak se s tou pochodní
projdu:

nabítý ostrým monologem líznu první město na
ráně, po jeho zahojené jizvě z třicetileté války
smýknu se tak, abych ji znovu otevřel, našel v tom
pekle sebe a tentokrát se vypálil sám, a pořádně,

aby i mysl sežehnuta na jemný popel definitivně
ztratila paměť, jež se jinak zataví do příštího těla jak
komár do jantaru –

III.

Ne, už s ničím žádné zasnuby. Jak moc jsi popálený,
miláčku, já sama ti ukážu, do jaké hloubky ožíral
ses U Falešných sluncí, do té vezmu tě.

Pod kameny, pod kořeny, pod Vltavu, mimo cesty,
mezi řádky, do map naruby.

IV.

Občas po setmění, za oharkových rejdu na studené mezi, nás napadne: Paklíčem by to šlo. Paklíčem!

Srnky v letu míjejí sebranku pozérů, elegantně ta slova obskakují jako vybuchující granáty a nějak nesdílejí naše nadšení žít tento polní amatérský film, pak zakleknout, mezi kypré brázdy zanořit obličej –

ostatně, ještě jsou teplé, neboť není to tak dávno, co si tu božský sprosták Mácha proplétal jazyk s jazykem země. Země, která si pamatuje hodně, země s pověstí malebné děvky, o níž sváděly bitvy statisíce pasáků a svého času ji předhodili všem, země s vlhkými zalesněnými klíny, která udělala partyzány, jakmile povolili opasek, i jejich opuštěné ženy, když to samé učinily se šňůrkami spodniček, jimiž později podvázaly brady svých padlých mužů,

země, jež rodí v sadech i na hrobech, a přesto zůstává pannou, neboť sestoupit až na dno zdejších propastí nelze s žádnou technikou, a už vůbec ne s technikou lásky, a co především:

milovat do takových vnorů předpokládá nevzrušovat se zběsilým tlukotem v hrudi.

V.

To nejsou srdce, to slyšíš kopáče v celách, živých představou, že je kdesi východ, že ten východ kdesi je.

Bože dej, ať se bachař probudí a pošle domů ty uzoufané dívky s nataženou náručí pro syny a s ňadry nalitými mlékem bestie.